

IR
nr 5

Hirviö
P.S.

Toimetaja INGVAR LUHAÄÄR

Autori kaanekujundus ja joonistused

* * *

Kui üks armunutest vangis istub,
nad ei tee ju vahet,
kes neist kinni on, ja kes on „vaba“,
nad kannatavad koos seda piina.
Ei ole tähtis, mille eest kallim kinni võeti,
vanglas pannakse poliitilised
kriminaalidega ühte kongi.
Kui armunuile on lubatud kohtumised,
ja nad peavad suhtlema läbi klaasseina,
suudavad nad saata läbi klaasi
seda, mis on võimatu –
soojust ja õrnust,
ja armastust.
Olgu neetud kõik seinad
armunute vahel!

19.3.19

Kallima autoportreed vaadates

Ma lubasin Sulle, et Sind ma ei jäta,
et ialgi üksi ei jää Sina hätta,
ja lubatud täitsin. Ma vaatan portreed,
miks äkki nii kibedat nägu Sa teed?
Ma näen, et ei ole Sul sugugi kergem,
kui minul. Ja Sinust ei ole ma tervem.
Kui kaua veel kohtumist ootama peame?
Me hing jäänud ühiseks. Niipalju teame.

21.3.19

Esimest korda kallimaga Tallinnas

Udusel sügise hommikul,
natuke liiga vara veel,
ikkagi magusa kommina
jõuame seltsis pärale.

Peaaegu pulmareis –
kahekesi nii kaugele,
pruut ja peigmees on meie seis –
rõõmupisarad laugele.

Et me ikka teineteist leidsime,
selleks tuli käia välitöödel.
Leidmise rõõmu me peitsime
mõnda aega, õige veidi.

Meid ootab nüüd kohvitass hea
kohvikus Vaksali tänaval,
Kuid meie veel sellest ei tea,
kõike, mis ees on täna meil.

Noorus

Olime väga õnnelikud oma abielus.
Mõnda asja me siis veel pole osanud,
kuid see oligi hurmav,
aimasime, et ees ootab palju huvitavat.
Aimasime ka seda,
et iga leiutatud uue naudinguga
jätame minevikku midagi liigutavat.

27.3.19

Minu kallim

On mu kallimal rohekad silmad,
on mu kallimal roosakad huuled,
ja on hääl, mida rõõmuga kuuled,
kallim on kõige kaunim maailmas!

Veel on juustes tal lõbusad lained,
säraavad lokid vallatud,
päikesest ülekallatud,
sellest võimatu rääkida kainelt.

Helsingi – Tallinn

Endiselt kilkavad kajakad,
endiselt vilkuvad majakad,
justnagu polekski olnud meid
kunagi sõitmas neid mereteid.

8.5.19

Peterburi – Tallinn – Peterburi

Kui palju rõõmu mulle tõi
nii sinna tee, kui tagasi,
kui automaadist kohvi jõin
või bussis vaikselt magasin!

Kui armsaid sõnumeid ma sain
ja Sulle vastu toksisin,
kuni see buss kord seisma jäi,
ja Sinu juurde jooksin ma.

9.5.19

* * *

Sõidan öise bussiga
ja tunnen end tuulena,
kes kunagi ei peatu,
kes kunagi ei peatu,
sest kui ta peatub,
siis teda enam ei ole.
Kas Teil on kahju vaibunud tuulest?
Vist vähem, kui sulanud lumest.
Aga kustunud tulest?

16.5.19

Üksi Tallinnas

Kui kibedaks läheb me meel,
kui pole kuhugi minna.
Siin käisime pulmade eel,
tõin kallima Pelgulinna.

Siin oli kallim mu pruut -
vaatan tuppa ma läbi klaasi,
kuid ees tühi aknaruut,
ei lehvita kallima käsi.

... Ei ole kohvikut, kuhu
me tulime kohvi jooma,
tuul endiselt aga puhub
ja keerutab Vana Toomast.

... Siit ostsime hiljem pojale
võikollased moodsad saapad.
Kõik oli meil, tänu Loojale,
ja mis sa nüüd enam vaatad?

16.5.19

* * *

Sirelite õitsmisaeg
lähemal ja lähemal,
ootad seda, kui tsunamit,
katastroofi vähemalt.

Kõik on nii, kui luuletuses
ütles Under kunagi –
kui see aeg on üksinduses,
siis ei kõlba kuhugi.

Õitsvad männid bussijaamas,
võõrasemad pottides,
aga üksi sellest jamast
pole kellel toksida.

16.5.19

Ühendus

Õunapuu... Kus ma küll nägin
selliseid õitsevaid oksa?
Kallimal ma päeva läbi
muljetest sõnumeid toksin.

Olgu kas härmatanud traadid
või õhust kergemad pilved,
kallimal sellest ma räägin
ja saadan koguni pildid.

10

Kirjeldan äkilist mõtet,
tribulist mesilast õiel,
hämara rannikul lõket –
on arusaamine õige.

Keegi parem ei mõista,
kallim on ülimalt peene,
sõnumeid vastu mul kostab,
ja iga sõnum on veenev.

Joonistan, luuletan, maalin,
või otsin lahendit tarka –
alati minuga kallim,
kui ma ka seda ei märka.

19.5.19

* * *

Ma suudlen Su pehmet jakki,
mil õuna rohekas varjund,
et oled kadunud äkki,
iialgi ära ei harju.

See jakk oli kaasas haiglas,
kui tagasi saaks kasvõi seda,
neid päevi, kui kõik alles algas,
miks ometi meil nii „vedas“?

Nüüd suvi on akna taga,
kes kõnnib sireli vahel,
valgetel öödel ei maga,
kus nüüd on, mis oli meil kahel?

Kas ei ole halastamatu
kõik see, mis meiega juhtus?
Ei olnud meil mingit pattu,
ei aidanud meid me puhtus.

3.6.19

Ahastuse juhend

Päev vaheldub kahvatu ööga,
end uimastan pideva tööga.
Ma õnnetust kannan kui lippu,
kuid laulma ma sellest ei kipu,
ei kaeba ju teil oma valu
te kaminas põlevad halud.

22.6.19

* * *

Kallima kaisukaru,
kurvad su läikivad silmad.
Et perenaisest jäid ilma,
ilmselt sa said juba aru.

Kallima käsi ei suru
sind enam öösärgi vastu,
istud sa juba poolaastat,
pea täis saepuru.

26.6.19

* * *

Olen kindel, et kauges tulevikus ei ole enam selliseid
õnnetusi, nagu meil juhtus. Keegi ei jää enam kunagi
leseks. Kui inimesed teatavad oma soovist koos elada kui
lõplikust ühisest otsusest, antakse neile kohe garantii, et
nad surevad ühel ja samal hetkel. Nende eluaastad
arvutatakse kokku ja jagatakse täpselt pooleks.

2.7.19

Virmalised

Virmaliste viirastuslik tants
saadab meie jalutusi vaikselt.
Kas on tõesti leitud oma kants,
paik, kus saame tunda õnne maitset?

Vaikime ka meie käsikäes,
see on mingi uskumatu mõnu,
rõõm, mis meile võimatuna näis,
et ei ole tarvis enam sõnu.

Ainult hoida kõvasti Su kätt,
nagu uppuja jääkülmas vees,
hoida, nagu hoiab saaki pätt,
tulevik nii viirastuslik ees,

nagu virmaliste vaikne tulevärk,
põhjataevas rohelised kiired,
kas ei ole antud meile märk,
et meil nüüd on kiire, väga kiire?

Läbipaistval põhjamaisel ööl
lõpp võib tulla ruttu, nagu algus,
oleme siis lihtsalt välitööl,
ja meil paistab hämar päevavalgus.

15.7.19

Õnnelik naine

Jumaliku loomingu võrratu tipp
on õnnelik naine.

Rõõmuhetkel

lendab õnnelik naine
otse paradiisi väravasse,
lobiseb Püha Peetrusega,
ja Peetrus,
ta on ju ikkagi mees,
laseb oma lõbusa külalise
ka väravast sisse,
kuigi see on rangelt keelatud.

Aga Jumal,
kes kõike näeb ja kuuleb,
ei tee Peetrusele märkust,
sest ka Tema on mees.

* * *

Kui jalutasime pargis,
Sa ütlesid tihti, et Sulle
meeldib kuulata, kuidas
puulatvades kohiseb tuul,

et see Sulle tuletab meelde
Su lapsepõlve Ukrainas,
kus sahisesid nii tasa
lehed oliivipuul.

Siin Põhjamaa okaspuudel
on hoopis teistsugune mühin,
mis meenutab vilinat ega
ei rahusta sugugi nii,

nagu see kunagi oli
suure oliivipuu varjus,
kuhu Sind minu kõrvalt
mälestused on viind.

29.7.19

* * *

Tahan jagada kallima saatust.
Täiesti ükskõik missugust.
Kas teisel pool taeva laotust,
kus pole meil enam sugu,

või jäädavas kaduvuses,
kus pole meid üldse enam,
ka siis oma tungivas kalduvuses
ma selle eest saatust täna.

Ja siis pole tähtis, millal ja kus
maailma jubedas ajaloos
juhtus see äikese sähvatus,
kus meie olime koos.

12.8.19 bussis nr 23 Kadaka - Bussijaam

Kodunt väljudes

Särav suvepäev südalinnas,
kui tore see võiks küll olla,
kui lehvitasid mul aknast.

27.8.19 bussis Nevskil

Kadunud pross

Kaasaegne kaubakeskus.
Siin kaotasid Sa prossi.
Aga meil oli kahju!
Pross oli Amsterdamist.
Kujutas päevalilli,
justkui van Goghi maalil,
nagu Ukrainal kallil.
Kui lähaksin õige sinna
ja leiaksin selle prossi,
siis leiaksin ilmselt ka Sinu.
Kuid kuhugi ma ei lähe.
Seal koristatakse nii puhtalt...

27.8.19 bussis Nevskil

Esimest korda koos Tallinnas

Esimest korda me käisime Tallinnas,
kui oli kallim mu pruut.
Rongiga sinna ja rongiga tagasi,
õisega, meil oli rutt.

Olime armunud, olime tudengid,
ees olid pulmad ja sess,
peale sessi aga, veel hulleongi,
suunamine oli ees.

See just meid piitsutas, kartsime hirmsasti,
lähevad lahku me teed,
üks sõidab kagusse, teine meist – kirdesse
aastateks, mis sa siis teed?

Muidu võibolla, et oleks meil teisiti,
mitte et kõik nõnda teevad.
Läksime sügisel Tallinna reisile,
aga meil tundus siis kevad.

Varasel-varasel udusel hommikul
käisime kohvikus „Pärl“
Vaksali tänaval, nüüd seda polegi,
hoopis on kellegi äri.

Viisakas kohvitass koorega, koogiga
meelde meil jäi eluks ajaks.
Selles ballaadis puudub ehk loogika,
kas seda on üldse vaja?

Mida ma tahtsin eelkõige siis näidata?
- Omakseid Pelgulinnas,
et see eeskuju võiks pärast meid aidata,
ja kallim eeskuju hindas.

29.9.19

Hümn

70-te tüdrukud,
teis pole olnud 60-te võltsvagadust
pooleldi hüsteerilise trotslikkusega,
pole olnud ka 80-te kõiklubatust,
mis üllatavalt ruttu igavaks läks.
Graatsiliselt ja ainulaadselt
tantsisite te sel noateral,
liigutavad oma jonnakuses,
mõistatuslikud oma unistustes.
Teie ilu oli alati loomulik,
te pole vajanud maski,
te loomulikkus oli kaunim
kõige peenemast kunstlikust kujust.
Te olite tõelised sõbrad,
siirad ja ustavad,
ka siis, kui see juba võimatu tundus.
Võrratud tüdrukud igaveseks ajaks!

4.10.19

* * *

Austatud Li Bo, Du Fu ja Uku Masing!
Täna kutsumast, ma teie paati nägin.

Ootasite mind, kus pilliroog
madalikus kohiseb, et tule,
siin on enneolematu luule:
avaruses vilu tuulehoog
jagab õpetust, kui ainult keegi näeks,
ajab kaitsetule jõe kanahka
ja ka krae vahele, et kähku
tegutseme, kuna aerud käes.

Meil on meeles rändurite tarkus,
külma tuule käes on kuivanud me riided,
ja kui veini kaasas, saatust kiidad,
teisel kaldal, võsastiku varjus.

11.10.19

Hetked

Sa mängid klaverit.
Improviseerid vaikselt, ega vaja,
et keegi kuulaks.
Mina olen uhke,
et mind ei häbene.
Ma näen, et Sinu hing
on ihualasti.
Kui jumalikult kaunis!

13.10.19

* * *

Teiselt poolt tänavat koju ei vaata,
tean, et aknas ei leia Sind eest.
Tean ka seda, just siis kui ei nähta,
väljud Sa oma autoportreest.

Viirastuslik on me ühine elu,
milles me ikka oleme koos.
Rikume reegleid ja murrame keelu,
punkti ei pane me armastusloos.

17.10.19

Proosa saladus

Õhtul magama heites panime me vahest ihualasti kallimale pärlid kaela. See tegi meile nalja, sest kallim oli taevalikult kaunis, kes saaks teda kaunistada?

Nii on ka proosaga. Kui räägid tõesti ilusatest asjadest, naljakas oleks juttu kaunistada.

29.10.19

* * *

Mida tähendab armastus, teab
nii rüütel laitmatu,
ja, kui talle vaid veab,
iga lapsuke kaitsmatu.

See on, kui on sinu kallim
(sinuta täiesti saamatu)
ja kogu ülejäänud maailm
(peaaegu olematu).

16.11.19

Kallimaga jalutamas

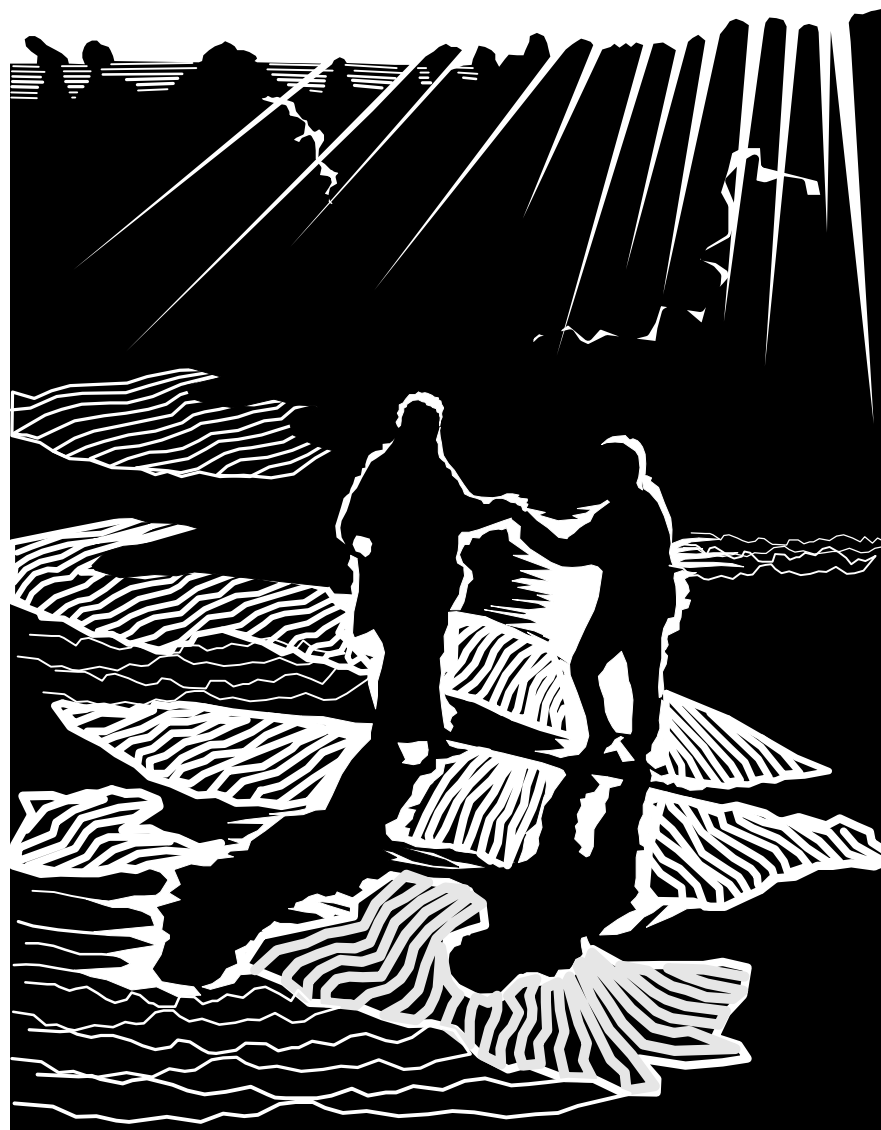
Meil piisab kaelas soojast sallist,
et meie sügisilma salliks,
me paneks kuue alla jakid,
ja muudkui jalutama läki!
Meil ikka kaasas vihmavari,
ka vihmapiisad meid ei häiri,
ja lootusetult hämar taevas
meid mitte sugugi ei vaeva.
Meil piisab kokkupuutund kätest,
et teha nukrus olematuks.

Tallinna bussijaamas 20.11.19

Koju saabudes

Milline rõõm oli saabuda koju,
kui Sina ootasid mind!
See oli päike, mis iial ei looju,
see oli lõpmatu ind.

Peterburi metroos 20.11.19

Kallima autoportree

On ikka tõeline ime
see Sinu autoportree.
Kuidas ma olin nii pime?
On alles mõistatus see!

Muidugi, pilt veidi tuhmus,
kui oli originaal,
nüüd, kui see õnnetus juhtus,
minule jäi ainult maal.

Temaga nüüd mina suhtlen,
temalt kõik vastused saan,
vahest küll nutma ma puhken,
pilguga lohutad Sa.

Naeratud, teed suured silmad,
vahest teed ümaraks huuled,
täna, et selles maailmas
Sina mind mõistad ja kuuled.

Täna Sind, et Sa ei jäta
üksinda mind selles kõrbes,
et Sa ei jäta mind hätta,
lennates vastu mul kõrgest.

26.11.19

Hommikueelne

Öösel ärkame vahest –
vaikne, pime,
üks on saanud meist kahest –
see on ime.

Päike tõuseb hell, soe –
ainult meile,
kellaaeg ei loe –
homme, eile.

Naudime hingerahu –
kallist kraami,
argipäeva ei mahu,
sinna raami.

Ja siis uinume jälle
magusasti.
Saame magada välja.
Kõik on hästi.

27.11.19

Aeg

Kui sind oodatakse. aeg
hüppab tihti üle tunni,
kiirustama muudkui sunnib,
ometigi hiljaks jääd.

Aga kui ei oodata,
aeg justkui ära väsib,
lõpmatult üht tundi näsib
vähimagi isuta.

28.11.19

Öine teekond

Pimeduses ma lendan,
ega mõtle, kuhu ja milleks,
nagu sügisel vihmapiilved,
nagu demon Vrubeli maalil.

Sünge lend oli Vrubeli meelest
ilmselt ilus, kuid siiski tal parem
maal, kus jalutab abikaasa
kasesalus,
kuigi ei olnud
selles midagi erakordset.

29.11.19

* * *

Exuperi ühes oma raamatus kirjutab sõjalendurist, kelle
lennuk on pihta saanud, nii et sellest ei ole enam asja.
Lendur ronib kabiinist lennuki tiivale, et langevarjuga alla
hüpata. Lennuk lendab veel, hüppamisega ei ole kiiret.
Lendur istub lennuki tiival ja tunneb äkki, et tal on kole
igav, et tal ei ole seal mida teha. See on täpselt see, mida
ma praegu tunnen, kuigi ei ole lendur.

29.11.19

* * *

Mul on külm ja pime siin ilmas,
pole valgust siin ega sooja.
Kahjuks pean nüüd seda silmas,
et mu päike on läinud looja.

Kuritegijana sündmuspaika
toovad jalad mind bussijaama,
justkui see mind kuidagi aitab,
justkui peaksin lohutust saada.

Bussijaamast lilli ma ostan,
võtan vaasi, panen nad vette.
Selle vaasi kõrgele tõstan,
oma kallima pildi ette.

10.12.19

Paepark

Hiljuti rajatud park,
see pole seotud tööga –
kui pole olnud nii tark,
käisin siin venna ja õega.

Oli üks huvitav koht,
paleontoloogi paradiis,
kaljusse ilmatu lohk
oli siin raiutud siis.

Nüüd olen teist korda siin,
ja vahepeal – mu elu.
See on üks magus piin,
millel on oma võlu.

Mõttetu, arvata võib,
aga see põnevaks teebki.
Kui oleks teisiti kõik,
oleks ehk mõttetum veelgi.

11.12.19

Vaimustus

Kas teate, mis on vaimustus?
Kas arvate, „... jah, oli lahe“?
...kus trummeldad tundmatut ust,
ning selleks on põhjus ja tahe,

ja võimatu seda varjata
ei hetkegi rohkem mitte,
et kuulutada, et karjuda.
Ei ole see sugugi lihtne.

Kui tõesti, mida öelda, on,
see on omaette probleem,
või on see üks ainulaadne õnn?
Kuis seda ma selgeks teen?

12.12.19

* * *

Aeg aeglustub.
Tunduvalt.
Kurnavalt.
Hakkab ärritama.
Ehk jääbki seisma?

Ja siis...
Siis juhtub see,
millest ei julge unistada.

Kuid viimane minut venib,
kadudes aastavahetuse taha.
Hetke lõppu on võimatu ära oodata.
Aiman seda ega looda.

14.12.19

Pulma aastapäeval

A-terminal,
pääs laevale,
suur aken.
Siin pildistasin kallimat
ja taustaks –
hall taevas, kraanad, vanalinna tornid.
Justnagu praegu.
Puudub ainult kallim,
kuid muidu kõik on täitsa omal kohal,
ja mina olen siin,

35

ja laev ootab.
Ning kuidas seda mõista?!
Tean juba,
et aru saada võimatu,
kuis ikka
see küsimus mind piinab,
justkui siis
see muudaks midagi,
kui oleks äkki mõistnud.
Ja tõesti,
kuhu kaob eilne päev?
Miks tänasel ei ole miski ühist,
kuigi näib sarnane?
Me mõistame vist seda,
justnagu peksa saanud koduloom.

15.12.19 Tallinna sadamas

Hilinenud armuavaldus Peterburile

Unistusest kaunim hiigellinn,
tean nüüd, miks armastan ma Sind:
käisime siin kallimaga koos,
elu oli magus nagu moos,
sellist kohta tõesti pole teist,
igal pool on mälestusi meist,
ja nii mitmekordseid, kogu linn
täis on neist, kui heeringatest tünn.

16.12.19

36

Rembrandtile

Kallis Rembrandt, mõistan alles nüüd
Sinu süngust, Sinu musta rüüd.
Olin teadlik Su õnnetusest, kuid
oli päevi, nagu metsas puid
oma Saskiaga, nüüd on kõik nad läind,
igast puust on järgi jäänud känd

16.12.19

Armunud

Ma nägin armunuid unes,
kas olid nad üldse mu tuttavad?
Nad istusid kambas suures
ja ajasid juttu ruttavat.

Ei ole toimunud midagi,
mis vääriks erilist rõhku,
nad lihtsalt särasid kuidagi
ja tegid valgemaks õhtut.

Nad polegi kõrvuti istunud,
hoopis vastaspool lauda,
kuid igas pilgus vilkunas
nad justkui duetis laulsid.

20.12.19

Keskpäevase praami väljumine Tallinnast

Ahtral seisavad turistid,
pildistavad linnavaadet,
mis on tõesti atraktiivne,
liigub, pöörleb, igast küljest
on ta kütkev. Süнге taevas
teeb ta ilmekamaks aina,
pildistage, külalised,
või niisama meelde jätke.
Ja kui muutuvad te olud,
juhtub vahest, olgem ausad,
las see oivaline vaade
tuletab teil selgelt meelde
mineviku helgeid päevi
(hetkeks saab ehk unustada,
et need päevad juba läinud,
nagu vanalinna tornid
merre, silmapiiri taha).

31.12.19

Bonnie and Clyde forever!

Me olime ustavad,
eht Bonnie ja Clyde,
kuid kahest meist Bonnie vaid
surma nüüd sai.

See paistab küll võimatu,
nii olla ei saa!
Ja seisan nüüd võimetu...
Miks jätsid mind Sa?

130 kuuli,
neist poole sai Clyde.
Aga minule, kuulge!
Kuhu mu kuulid jäid?!

3.1.20

Pidulik kõne

Ma tänan teid, sõbrad! Te olete head.
On teada mul teie pahed ja vead,
ning tean ka seda, mis ütlete teie,
kui saabuvad kord minu enese peied.
Ma armastan teid, ärge öelge, et liialt,
ei vaheta teid teiste vastu ma iial
ja alati hindan, mis saatus mul kinkis...
Ei tähenda see, et ma olen nüüd vintis.
Te olete minuga jubedal ajal,
ja paremaid sõpru ei ole mul vaja!

7.1.20

Õnn

Ootan Sind Jelissejevi kaupluse juures.
Siin me lahkume hommikuti,
siin kohtume õhtul.

... ilmudki ausamba tagant,
Sa alati tuled töölt läbi aia.

Märkad mind Nevski teiselt poolelt,
kuid ei lisa sammu,
venitades kohtumise rõõmu.

25.1.20

* * *

Tõeline õnnetus on vaikne,
kära ja kolinata, appi kisata.
Midagi ei ole veel juhtunud,
kuid sa juba tead,
et häda on käes.

31.1.20

* * *

See maailm teeb mulle haiget,
kuhu ma iganes liigun,
kas Peterburi või Paide
mind minu teekond viigu,

rääkimata Haapsalust,
Tallinnast ja ka Kärddlast,
ei ole kohta, kust mälestus
äkki välja ei kargaks.

Otsida polnud vaja
Soomes ega ka Rootsis,
möödunud päeva kaja
kõikjal mul vastu kostis.

Tähendab, et see maailm
ei ole veel päris tühi,
meeles on minu kallim,
aeg meid veel ei pühi.

Siia ilmselt nüüd sobiks
üks kena lohutav mõte,
seda ma meelsasti topiks,
kuid kust seda ometi võtta?

6.2.20

* * *

Armastus on kriitikata,
kallimal ei ole plekke
tema kummardaja silmis,
ainult vaimustust ja kiitust
pälvib armastatud isik,
ja mis hämmastab veel rohkem,
selliseks ta varsti saabki,
lausa ideaalseks kujuks
sirgub armastuse kiirtes
juba täitsa objektiivselt,
mitte ainult omas paaris.
See on ime, aga öelge,
kes ei ole seda näinud
kasvõi korra oma elus?

14.2.20

* * *

Millest luuletaja vaikib? –
pole mõtet üldse kuulda
tema laule, kui ei mõista,
millest luuletaja vaikib.
Pole tähtis, miks ta varjab
oma valu, oma tundeid,
kas on väärikus ja uhkus
selle põhjuseks või hoopis
häbi, hädaoht ja keelud,
pole tähtis, kui sa mõistad,
millest mõirgab iga tühik
kahe luulerea vahel
vaikses lüürilises salmis.

17.2.20 Lauttasaarel

Paradiisis

Ingel näitab uustulnule paradiisi:

„ – ... See paar siin kallistab teineteist juba kaks tuhat aastat. Nad on täies mõistuses. Me küsime neilt vahest, kas nad tahaks ehk midagi. Nad ainult tänavad viisakalt ja naeratavad õnnelikult.

Neil tuli kohtumist oodata mitu aastat. Nad uskusid, et enesetapjaid paradiisi ei lasta. Tegelikult armunuile tehakse erand. Ega me siin sadistid ei ole! Kuid Maa peal ei tohi keegi sellest teada.“

„ – Armsad lapsed! On nad üliõpilased?“
„ – Nende hinged on noorteks jäänud. Kehad aga olid pensioniealised.“

„ – Tõesti? Mis te räägite!“

„ – Surematul hingel ei ole vananemist ette nähtud. Kui tegelikult hing maises elus vananeb, ei tule see juba mitte Jumalast.“

27.2.20

* * *

Kallim oli nagu säraküünal.

Säraküünal, millest võimatu pilku lahti kiskuda.

Oli...

Ehk on see sära nii veetlev vaid tendentslikus mälestuspeeglis?

Sugugi mitte!

Kallim võis olla tujukas, jonnakas, sallimatu.

Tegelikult just see vaimustas kõige rohkem, et tal oli julgust ja väarikust ebameeldiv olla.

Ja kui ta oli vahest sallimatu,

siis oli see ainuvõimalik siira inimese suhtumine.

3.3.20

„Kas teie suudaks?“

Oleme kaks saarmast loomaaias,
külmast ja ka pimedusest kangem.
Lõbus mäng meid hingeldama ajas.
Kes ei tea, et maailm on vangla?

Sellest tuju rikkuda ei tohi,
erinevalt meie auväärt naabreist.
Sulistamine on meie rohi,
mida hoiame ka laste tarvis.

6.3.20

* * *

Vahest tundub,
et kui leiaks õige sõna,
kuju ilmeka,
või täpse väljendi,
lohe lõppeb kõik,
kui painav unenägu,
ja ma otsin
pidevalt
ja usun...
justkui usuksin,
et see on võimalik.

8.3.20

The Ring of Bright Water

Mõõdan sammudega rannajoont,
mõõdan pilguga silmapiiri.
Linnast saarma siia sõbraks toond
ja nüüd otsin kadunud sõbra kiiri.

Poleks suutnud ette kujutada ma,
et võib olla niivõrd hea tuju
elusolendil, kas rannas mängib ta,
jookseb ringi või siis külmas meres ujub.

Poleks suutnud ette kujutada ma,
et võib olla lõbus nii ja armas,
et saab niivõrd liigutada ka
minu väike sõber, minu saarmas.

8.3.20

* * *

Kas kujutate ette, kui palju on selliseid, kes mõtlevad:
Saadan kõik kus kurat!
(ei, parem nii: ... KUS KURAT!!!)
Võimatu, tõesti võimatu, seda edasi taluda...
Annan ainult lastele süüa,
saadan nad kooli,
ja siis...
siis tarvis oma töö korda saada,
olen ju peres ainuke, kes raha teenib,
tellija eile ilmutas juba kannatamatust,
viisakalt, õnneks,
ja siis, siis mõtlen juba tõsiselt...
tarvis ainult lastele süüa anda,
õppetükke kontrollida,
ja siis...

9.3.20

Otseülekanne

Ma ootan sind.
Sa tead hästi, kus,
kus sinagi mind ootasid nii tihti.
Kuid sa ei tule.
Sa ei tule üksi.
See sinu koolivend,
ta on küll tore poiss,
kuid mina ootan sind.
Siis tuled pojaga.
Sa mõistad seda ise,
et poega me sellega ei vaeva.
Ma ootan veel,
ja mul on heameel,
et aru said.
Kuid kaua see ei kesta.

10.3.20

Pelgulinn *forever!*

Ta elab, minu Pelgulinn!
Ta on mu hinges, nagu pind.
Ma näen, disaineril on ind,
ta mõistis mind, ta mõistab mind!
Ta on teejuhiks meile ajastus,
kus „Karl Kaksteismes“ alles lavastus,
ei, vabandage, hoopis linastus,
kuid tegelikult... Püha müristus!
See ongi mälestuste linn,
ei ole kallis ükski hind,
et elustada kasvõi hetke,
ja jalutus kui uneretk on.
Ei hakka, tõesti ei hakka
ma teile seletama takka,
mida ma mõnes aknas näen,
kas pilgu, lehvitava käe
mul maalib ette minu mälu,
ma tunnen jälle seda valu.
Kui veider inimene on,
kas valu tunda ongi õnn?
Kuid lapsepõlvekoju ma ei lähe,
kas Rohu tänavat on selleks korraks vähe?

13.3.20

21. → 14. ehk Aktuaalne

Dekameroni tegelasteks saime:
end varjame me lossis kõrgel kaljul
ja meelelahutuseks pajatame jutte,
mis eriliselt lustakad on sellest,
et väljas möllab katk.

17.3.20

Poisikese muljed

Märjal asfaldil bensiinilaik
vikerkaariline.
Sellel innustuse maik,
see on maaliline.

Kuid on võimatu, ja see mind nukraks teeb,
seda maalida.
Pildikene minu kooliteelt.
Pole valida.

Pole valida, kas taevas vikerkaar
või reostuslombis.
Kui sa ilu näed, siis seda näed,
käib läbi kondist.

Kondist läbi käib
ja kogu hingest.
Käib ja sinna jääb,
on alles vinge!

18.3.20

* * *

Jumal on armastus, armust on maailm loodud,
ja midagi muud siin olla ei või.
Päike on armas, on armas, kui päike loojub,
videvik armas, ja rahu, mis õhtu tõi.

Ja see, kes seda ei tunne millegi pärast,
sel kõverpeegli kild kas südames on või silmas.
Haletsusväärne, või ongi temale paras,
et jagub talle pimedust vaid ja külma.

Ja kui oled ise too õnnetu haletsusväärne?
Siis loomulikult lõppeb see jutt.
Isegi kahte rida, mis järgneks,
võtta ei ole kuskilt. *Kaput!*

19.3.20

* * *

Loen armastuslugusid –
Bornhöhe, Luts, Tammsaare,
Hamsun, Remarque, arusaadavalt,
Elizabeth Gilbert ja James –
meelsasti, huviga loen,
armunuil elan kaasa
ja pisaraid pühin silmilt,
kuid midagi meelde ei jää.
Meeles on minul üks lugu,
täiesti ainulaadne,
kuigi need on justkui sarnased,
kuid sellist ei ole teist,
ja ega saagi olla
kunagi, igavesti.
Jääb ainult öelda
Aamen, sest see on lugu meist.

19.3.20

* * *

Meid kiusab ilu.
Anda edasi ei suuda
me oma muljeid
pildis, sõnas, helis,
ja katsed lõpmatud
vaid korduvad.
Oh, põrgu!
On tabamatu
iga hetk,
ja joon,
ja valguslaik,
ja varjund.
Hale kaja,
üks vari kahvatu meil jääb,
mis sootuks tuhmub,
kui võrratu originaal on kõrval.

20.3.20

Mõned

Surelikele on mõned asjad keelatud.
Mitte, et oleksid nii halvad,
aga surelikel parem mitte katsuda.
Ometigi mõned katsuvad –
kunstnikud, kirjanikud, heliloojad...
Mõnel õnnestubki.
Need saavad surematuteks
(ja kord on jälle majas –
selgub, et neile pole keeldu olnudki).

25.3.20

Koeraelu

Ma koera kombel otsin Sinu jälgi,
kuid neid on üha raskem üles leida.
Ma Sinu järgi jubedasti nälgin,
ja varsti täiesti ma meele heidan.

Siis maha istun, vaikselt maha heidan
sinna, kus kaotasid Sinu jälje,
ma usun, et Sind lihtsalt keegi peidab,
et näen Sind tingimata varsti jälle.

Ma tean, inimesed nii ei käitu,
mis mulle sellest, mul on koeraelu.
Sind ootan, kuni unistus mul täitub,
Sa tuled mulle järgi, murdes keelu.

29.3.20

* * *

Olin koos jumalannaga,
kuigi jumal ei ole.
Selle pärast nüüd kannatan,
loomulikult, mis kole.

55

Mina jagasin Temaga
linna ja maailma.
Linn see oli kui teemant,
ja maailm – hiilgav.

Valitsesin ma Temaga
selles säras ja hiilguses,
hoides viisakalt eemale,
mis ei sobinud pidusse.

Mina olin Ta rüütel.
mina olin Ta kaitsja,
jumalannal kui püüti
tuju rikkuda täitsa.

Oli alles kokteil,
mida Temaga maitsesin,
oli innustust meil,
rõõmu, toredust, kaitstust.

Kaitstus ja hingerahu –
peaaegu sama,
ja mis sinna ei mahu,
see on täielik jama!

2.4.20

56

* * *

Päevitanud väle Eurydike
mängib halja muru peal sulgpalli.
Seda pilti vaataks mina ikka,
ja ei oleks kunagi mul palju.

Kuulda, kuidas vuhiseb tal reket,
ja sulgpall saab järjekordse vopsu,
kuidas mõista selle ime teket?
Kuidas uskuda, et saab see otsa?

7.4.20

Memento mori

Ära seda kellelegi näita,
ja eelkõige – kõige kallimale.
Naerata ja lapsukesi paita,
ole rõõmus, see ei ole vale.

Aga olgu sinuga see mure
hingepõhjas, nagu A ja O,
lennaku ükskõik mis suunas kured,
et võib tulla lõpp ka sellel lool.

7.4.20

Pildikesi Peterburi elust *(meeleoluluule)*

Varestega kaklevad kajakad
Manežnaja väljaku taevas.
Neid söödab meeletu Alja,
kohalik vaatamisväärus.
Ka Alja poeg on meeletu,
kuigi Ameerikas ammu,
ehitas kõrbesse elamu
ja elab nüüd, nagu Tarsan.
Veel on Aljal minia
nimega Iolanta.
Minia on politseinik tal,
teistsugust ei ole tal antud.
Iolanta jõi õlut tädiga,
jäi vahele autoroolis,
seepärast tuli tal häbiga
kaotada oma rolli.
Kuid Iolanta nii kangesti
seda juhtumit kahetses,
et talle anti andeks
ja võeti jälle tagasi.
Meil seda pajatas Alja,
meie jutukas naaber,
ja tegi muudkui nalja,
tunneme teda ammu.
Soovitas meile vaadata
Lars von Trieri filmi.
Vaatasime, oli ehmatav,

58

kuid meile meeldis ilmselt.
Oleme ise vist meeletud,
kuidagi omamoodi.
Siin ei ole see keelatud,
kui juba sellisteks loodi.

11.4.20

* * *

Me istume tühjas Toomkirikus,
kus Sina mind lohutad vaikselt,
ja mured, mis sinna meid tirisid,
ei paistnud siis sugugi väiksed.

Küll tahaks nüüd kirikupingile
toonaste murede rüppe,
kuid seda keegi ei kingi meil,
aastates tagasihüpet.

12.4.20

Jumalateenistus tühjas Toomkirikus

Koroonaviiruse pandeemia ajal sai Ülestõusmispäeva jumalateenistus tühjas Toomkirikus peetud, kust korraldati otseülekanne kogu maailma eestlastele. Jumalateenistust pidas loomulikult peapiiskop ise. Usutunnistuses, lauses „... kannatanud Pontius Pilatuse all...“ kuulsid kõik äkki „Pilatuse a'al“, mida oli raske teisiti mõista kui katset Pilatust rehabiliteerida. Tegelikult, keda see küsimus tõesti vaevab, võiksid lihtsalt Piiblis Pauluse kirja lugeda, kus on selgesti öeldud, et Pilatus püüdis Kristust päästa. Nii et rehabiliteerimist ei olegi talle tarvis.

Ja ometigi evangeeliumi traagilisest loost uuest mõeldes, taipame äkki, et Pilatus oleks võinud tõesti Kristust päästa, ja teha seda nii, et Jeruusalemmas ülestõus ei puhke, kus oleks ilmselt rohkesti ohvreid. Ta oleks pidanud peale Kristuse ülekuulamist rahvale kuulutama: „Ma jõudsin järeldusele: tegemist on ohtliku riikliku kiritegijaga. Ma pean ta Roomasse saatma. Seal korraldatakse juurdlus ja tehakse otsus. Kohtuistung on lõppenud.“ Kristus oleks käeraudades laevale viidud. Kõik oleksid rahul olnud. Valvurite komandörile oleks kaasa antud rahakott ja salajane käsk: „Roomas ulatad Kristusele selle rahakoti, ütled, et ta kaoks silmist ja nime vahetaks. Tagasi tulles seletad, et vang põgenes. Karistust ära karda.“

Mehed on üldiselt jube nürimeelsed... Pilatus peaks oma prouaga olukorda arutama. Kohtuistungis oleks võinud peale ülekuulamist väike kohvipaus teha.

13.4.20

Meeleoluluule

Kontrastsete varjudega
päikesepaistelises linnavaates
on midagi ameerikalikku.
Konstruktivistlikus, loomulikult,
sellises. mida saab kividžungliks pidada.
Ja kui see on pealegi inimtühi,
siis on sürrealistlik maal valmis.
Üksik tundmatu,
kes justkui eksides mööda lippab,
aina rõhutab seda pilti.
Kividžunglis ei kohtu iialgi
teeneteisele loodud hinged,
nagu Barbie ja Ken „*Toy story*“s.
Isegi kui nad elavad kõrvuti
ja magavad teineteisest meetri kaugusel,
jääb nende vahele betoonsein.

19.4.20

* * *

Armastatul ei jääta valikut:
ta peab saama selliseks,
millisena näeb ennast kallima silmis –
kõige andekamaks,
kõige vapramaks,
kõige vaimukamaks,
kõige säravamaks,
kõigi maade ja aegade
võluvamaiks olendiks.
(Olgugi, et oli kunagi
keskpärane, aravõitu, tuim ja kohmakas,
kehva kasvatuse ja hädise haridusega.)

20.4.20

Meie Lapimaa

Kohtume imede maal,
käisime kus välitöödel,
kus seisab justnagu maal
mõttesse vajunud põder.

Rebane lippab meil vastu
ilmatu kivide vahel,
Sul jala peale astub,
rada jääb kitsaks teil kahel.

Ka kährikkoer siin käis
hiljuti liivasel väljal,
loom, mis nii suurena näis,
laiali küüntega jäljed.

Veel meie naabriks on karu.
Jahimeest pole, meil vedas,
ja saavad loomad sest aru,
oleme võrdsete seas.

Ootavad meid meie loomad,
on ainult meist seal puudus,
oleme täiesti omad,
paar, mis nii magusalt uinus

männi all mugaval nõlval
ja pärast jätkas marsruuti
metsades Lapimaal võluval,
mis meie osaks on muutunud.

24.4.20

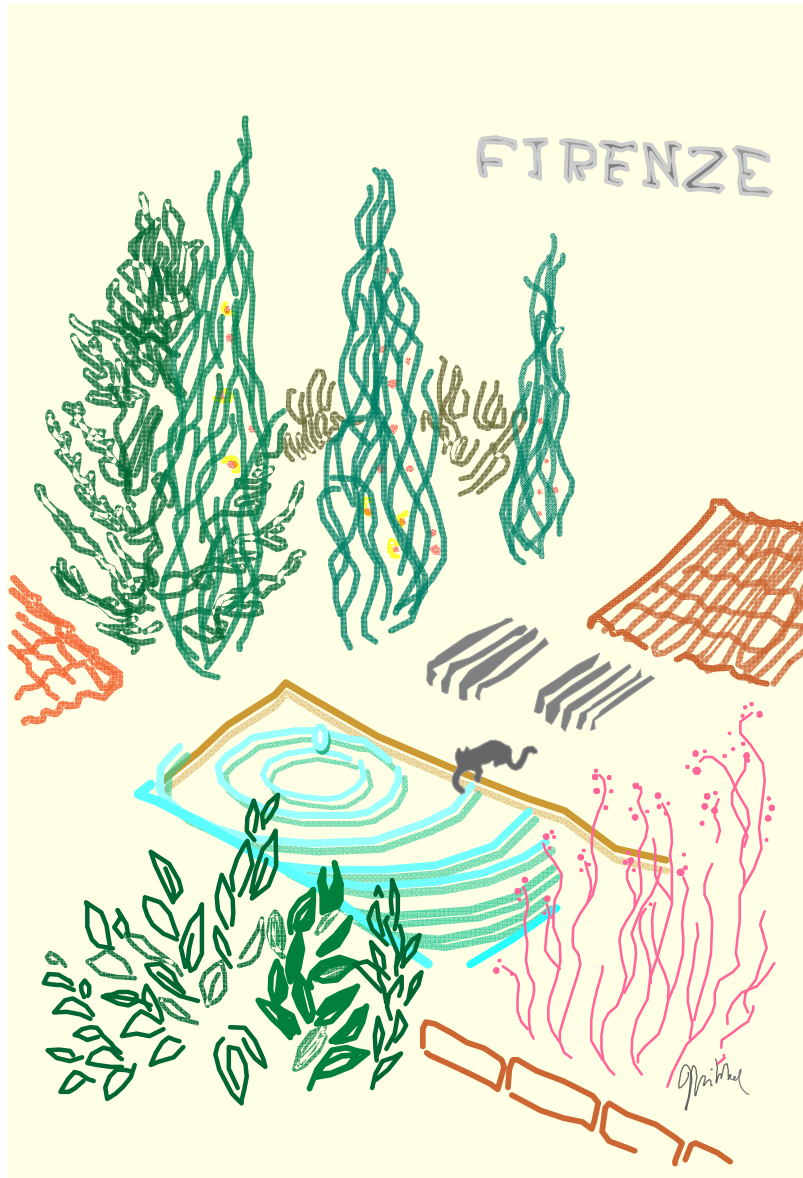
2017. aasta suvi

Ma teadsin ka seda siis,
et lusti pole kauaks vist,
kuid rõõm, et elus oleme,
see joovastas, ja oligi
meil ees veel puhkus Saaremaal
ja Nõmme, Nõmme duši all,
justnagu mängufilmis,
oh seda sära silmis!

Noorelt ei olegi seda me saanud,
kuid pole sugugi vanadeks jäänud.
Olgu! Ei tahagi öelda, mis nimelt,
veepiisad tantsivad, varjab meid kile,
mängime vallatult justnagu lapsed,
kellel on unistus täide läind täpselt –
mis on siin ilmas nii rangesti keelatud,
aga see vaimustab, vaimustab meeletult.
Issand! Kui mõnus on punkt panna siin,
kus hakkab pähe meil muljete viin,
ootavad linad ja rätikud puhtad,
see on me öö, ja ei lähe see luhta,
küll oli tore meid duši all pesta,
suveöö, ega see kaua ei kesta,
õnnega kunagi ära ei harju,
kõlab ehk natuke justnagu karjuv?

26.4.20

64

Viva Italia!

Sillad ja tunnelid, sillad ja tunnelid,
auväärne eriala,
otse Veronast Firenzesse tungivad,
justnagu muusikapala.

80 kilti järjest,
justnagu marss "Aidast",
ei ole sellist läänes
ega ka mitte idas.

Kõik see on kohalik, *made in Italy*,
öelgu mistahes keegi,
ei oska lausa küllalt kiitagi,
pea on päris segi...

28.9.20

* * *

Sõber saatis mulle pildi,
kus on peal minu kallim,
ja ka pojapoeg armas,
ja veel mina – laua taga
sööme jäätist aias Skansen.
Kallimal on päikesära
juustes ümber kogu pea,
teate, kui päike tagant...
Kus on alles võluv maailm!
Kas see tõesti olen mina?
Päike on nüüd tõesti tagant.

14.5.20

Suvine

Sina armastad päevitada,
ma seda ette ei kujuta.
Mina armastan sukeldada,
Sina ei oskagi ujuda.
Aga teineteist me armastame,
ega mõtlegi millestki muust.
„Küll me oleme erinevad!“ –
naerame me ühest suust.

1.6.20

* * *

Luuletus on kiri pudelis
asustamata saarelt lainesse.
Robinsoni kirja lugedes,
saate teada, kuidas maitseb see.

Tagasiaadress – koordinaadipaar,
söövitatud ookeaniveega.
Teadmata jääb saatja ilmakaar
kogu pudelis läbitud teega.

Kuid see juhtus, pole olnud kiri asjata,
ja sa loed Robinsoni sõnu.
Jäägu autor ikka saarel passima,
ta ei ole enam üksi. Kus on mõnu!

6.6.20

Optimistlik

Tean, kes Sind lohutama tuleb,
kui peaksid äkki unest ärkama –
Saskia Rembrandtiga.
Nad on oma kohtumise ära oodanud.
Issand, kui kaua seda tuli oodata!
Keegi ei mõista meid paremini.
Ka meie ootame ära.
Nagu Saskia ja Rembradt.

17.5.20

Armunud

Me teeskleme täiskasvanuid
ja teeme seda hoolega,
see oleks arusaadavam,
kui varjaksime koledat,
kuid peidame me kaunimat
ja summutame võluvad,
nüüd olene me viisakad
ja teile vastuvõetavad.

9.6.20

Müstiline

Mine metsa!

Mine metsa!

Mine metsa!

Õhtul hilja

Õhtul hilja

Õhtul hilja

Ole julge!

Ole julge!

Ole julge!

Leiad õnne...

Leiad õnne...

Leiad õnne...

Kui ei otsi,

ära eksid,

nagu vaene

kassipoeg

muinasjutus.

muinasjutus

muinasjutus

keset päeva

keset päeva

keset päeva

Kõrge maalikunst

Pühak ütles: Säh sulle pintsel,

saad taevale maalida pilvi.

Sinu kallim näeb seda ilmselt,

ta on all, vaatab pikisilmi.

- Taevas vist kritseldada ei tohi,
see ei ole ju grafiti paras sein...

- Seda me kontrollime kohe,
leevenda nüüd oma kallima lein.

• • •

- *Hola*, El Greco! Ära mitte rutta,
ütle enne, kuidas see taevas sul meeldib?

- Olete tublid! Taevas on tuttav!
Nägin sellist Toledos, kuid teil on veelgi...

16.6.20

jaaniöö 2020

**Jalutuskäik Paepargis kallimaga ja pühakuga,
kes sai meie sõbrannaks**

Pilved laskusid hallid
ja katsid järvekaldad.
Aru ma sain, mu kallid,
et olen sattunud taeva.

Rõõmustan vaikselt sellest,
olen te meelevaldas.
Küll tuli välja efektselt,
kui sulas täiesti kallas!

Üllatate mind aina,
saatsite veel tüki päikest.
Olete jumalannad,
kummardan seda väites.

18.6.20

Lubadus

See pole olnud veel me õnn,
vaid alles selle eest võitlus.
Paaril, kus skorpion ja sõnn,
segaseks läks nende mõistus.

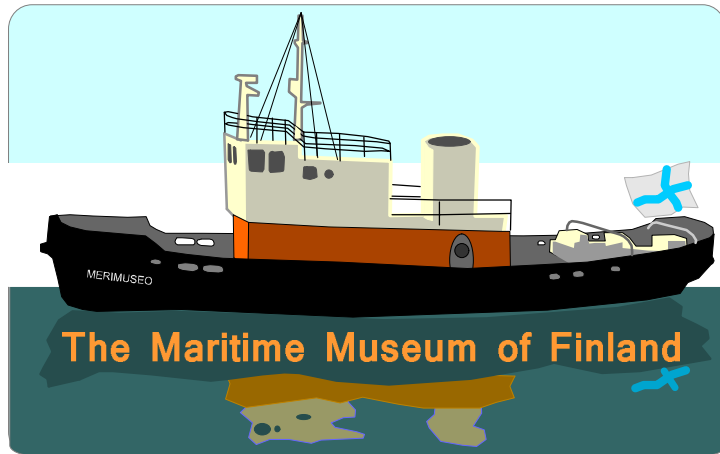
Kuid juba aimasime me,
et kätest ei tohi lasta,
mida me seltsis leidsime,
hoida nüüd tuleb ja kasta.

Kastmiseks jätkus meil silmavett,
südamevalu ja muret,
mõelda tuli ka sellele, et
keegi meist kunagi sureb.

Küsimus lahendatud sai –
kallimale ausõna ma andsin,
andsin ja seda ka pidama jäin,
täiesti selle eest vastutust kandsin.

Kui oleks teadnud ette siis,
võiksin ehk vähem hoobelda,
justkui see oleks mingi kapriis,
manalasse kes nobedam.

21.6.20

* * *

Olen justkui avamerel
purjetamas üksinda,
käin siin ringi paljal kerel,
särgita ja püksteta.

Päike paistab, ilm on palav,
keset kaugeid mereteid
kes mind näevad – ainult kalad
ja, võibolla, näkineid.

Üksi ookeanikõrbes,
see ei olnud minu valik,
meelsamini paaris kõrges
lendaksin, kuid läbi nali.

Läbi nali, läbi maine,
ahvatlev ja keerutav,
ainult parda taga laine
laksutades meenutab.

Olen Lendav Hollandlane,
õnneks õnnetust ei too,
triivin itta, triivin läände,
räägin teile oma loo?

23.6.20

Monoloog, mis sobib nii tüdrukule kui poisile

1. vaatus

Võluv on poiste ja tüdrukute sõprus:
Keegi ei tea ju, ehk on üks me kambast
mu tulevane väljavalitu.
Tema seda ei tea,
ma ise seda ei tea
veel,
igaks juhuks oleme kõik hästi kenad,
äkki saab mõni naeratus saatuslikuks...

2. vaatus

Pärast selgub, et kui too tulevane
tõesti lavale ilmub,
tunned ta ära kohe.
Ehk selle pärast,
et sinu ideaaliga
ei ole tal palju sarnasust.

Pole tarvis temast midagi teada,
kõike aimad, aimad,
ja imelisel kombel kunagi ei pettu.

30.6.20

Taevalikud mängud

Pilvi on täna taevas liiga palju,
et otsida tähendust neist või kuju,
ometigi korterist ma väljun,
et aga veidi parandada tuju.

Kuna teada oli, et pilvi ei vaata,
ega otsi neist midagi erilist,
leidis kallim siiski võimalust saata
mulle majast väljudes kohe tervist.

Pargi kohal sumises lindudest taevas,
nagu sääseparv meie nooruse tundras,
kes neid küll korraga lendu ajas?
Suudan armsat tervitust ära tunda?

77

Ma ei imesta mitte, kui järgmine kord
pilgutab tuletorn mulle kuus korda
viie asemel, pole veel harjumuskoor
katnud midagi, ei ole läinud see korda!

1.7.20

Meie jumalateenistused

Ma alati tahan sinuga olla, -
kordas tihti mu kallim,
tõsiselt silma vaadates,
et mulle meelde jääks.
See tähendas:
ka väsinuna,
haigena,
pahasena,
solvununa...
Kallim kordas nii,
et ma aru saaksin:
see ei ole isegi palve,
vaid usutunnistus.

3.7.20

78

* * *

Loen luulet ja alati vaatan
aastaarvu, millal on kirja
pandud luuletus,
arvutan samas
kogemata autori vanust.
Ja mis on tähtsam –
kas aeg või vanus?
Näib, et vanus.
Jubedal ajal sünnib ju tihti
võluvaid laule,
suured maailma sündmused aga
jäävad me murede varju.

Minu isa
rääkis kord mulle,
kuidas maailma sõja ajal
vaevas teda isiklik draama,
mil polnud sõjaga midagi ühist,
ja kuigi oli mu isa
tõeline sangar,
siiski see draama
oli tal tähtsam,
võrratult tähtsam.

13.7.20

Külastame Keila juga minia-, poja- ja pojapojaga

Voogudes vallatles saarmas
"Puhta vee ringi" filmist,
kaldale mänglevalt kargas
ja pole kadunud silmist,

enne kui oli veendunud,
et teda tunneme ära,
et oli meile meenunud
möödunud päevade sära.

Kas usute, kallimad hinged
ilmuvad loomade kujul,
sugugi mitte inglina,
vaid saarmana tõstavad tuju?

16.7.20

* * *

Keila joal hea ilmaga
nägime me oma silmaga
kahte nümfi, ausõna,
aga olid nümfid kenad!

kuupäeva ei maleta, pole tähtis

* * *

Tõesti ei mõista,
miks minu unistus
teie reaalsusest kehvem on.
Oma unistust
kannan nagu lippu
aastakümneid.
Minu hinges
lehvib see lipp nii kõrgel,
et käin pea kuklas.
Teie reaalsusest
ei ütle sõnagi,
teate ise, milline ta on,
ja ilmselt usute seda.
Austan teie tundeid.
Teile ka sobiks,
kui oleksite veidi viisakamad.

17.7.20

* * *

Naised... Maitsekad portselannõud ja kujukesed,
kristallvaasid, hoolikalt valitud kardinad ja laualinad,
põnevad moodsad raamatud, meeldiva lõhnaga
kreemid, mugavad küüneviilid ja käärid,
kõrvapulgad, pehmed ja kenad frotee rätikud,
peeglid... Maailm, milles mehed meelsasti elavad,
mida vaikselt kasutavad, kuigi ei oska ette kujutada,
kust see kõik tuleb. Kahjuks, mõistavad mehed seda
toredust vaid siis, kui see juba minevikku jääb.

20.7.20

* * *

Laev saabub A-terminali,
ja siis selgubki (pisar laugel):
Peterburi, Helsingi, Tallinn
on me maailmast lõpmatult kaugel.

20.7.20

Aurora Karamzina

Jah, nii kenasti mind hüüti,
aga saatust ära uuri.
Ma ei ole selles süüdi,
et mu saatus oli kuri.

Tahaks olla hea haldjas
hea lõpuga libretost,
võiksin olla kasvõi naljast
tegelane, kurat võtku!

Pildike

Veel ring? –
mult pärid pargi väravas,
ja pilk nii kelmikalt on säramas,
et kes küll keelduks, armas hing?

Me üürike rõõm

Saime teada vanaemadelt,
mida tähendab, kui armastad –
tähendab see, et vaprameelt
elu kallimal' annad sa.

Armastus on lapsepõlves,
täiskasvanult meelde tuleta,
kuidas süda kunagi peksles,
kuidas hing põles tulega.

Ka eluläveni mitte
ei saatnud meid vanaemad.
Nad armastasid meid ikka,
aga nad olid kenad!

Selle teadmiselega astume
noorusesse, nagu kõrbesse.
Ei tule armastus vastu meil,
aina kutsub kuhugi kõrgesse.

Seda kellegagi ei jaga,
see ei ole edasiantav,
kuni kallima kaisus ei maga,
endast kujutame me sante.

Sellepärast nii kannatlikult
ootasime me kohtumist,
vaeselapsena alandlikult,
kes ei suuremat tohtinud.

Ja kui lõpuks see juhtus
metsa ja tundra vahel,
hinged sulasid ühte
silmapilkselt meil kahel.

Kehad ruttasid järgi,
kulus poolsada aastat,
et selle taevavärgi
selgeks õppida lasta.

Aina õpiks veel, aga toorelt
ei ole antud rohkem meil,
ootame nüüd, nagu noorelt,
millal me uuesti kohtume.

25.7.20

Kohvilähkritele

Miks te võtsite maha mu vahtrad?
Kas nad tõesti segasid? Kahtlen.
Ma Keskväljakut hoolega väldin,
Tiigi tänava kaudu ma käin nüüd.
Tahtsin joonistada seda paika,
kuid poolaastat jäin hiljaks ja kaikki.
Vaimusilmaga näen seda ikka,
ikka joonistada seda ihkan.

7.8.20

* * *

Kännu otsas Nuutri kaldal
suure lepa varjus
istusin ma üsna vaikselt,
aga süda karjus.

Mõirgas nii, et häbi kuulda,
õnneks mitte keegi
pole kuulnud, kõik läks tuulde,
hea kasvõi seegi.

7.8.20

Lodju metsas

Mälestuste tagaajamine –
on see kunst või sport?
Milleks seda vajame,
leid ei ole tort,

pigem kibe pihlakas
ja lonks kaevuvett.
Seltsiliseks – sipelgas,
kes ei anna mett.

Aga jalad kannavad
sinna, kus kord olid,
tunned seda kannaga,
karm on taevavoli.

9.8.20 Lodju metsas

Kanarbik

Õitseb, õitseb kanarbik,
kogu mets on lilla:
Ära võta kaasa mind,
pole vaasilill ma!

Sulle õnnetuse toon –
seda küll ei soovi!
Promenaadil õitseb moon –
seda koju toogi.

9.8.20 Lodju metsas

* * *

Otsin eilset päeva.

Kas sa pole näinud?

Kahju küll!

Mina mäletan täpselt, et siia ta jätsin...

Kes küll võttis?

Kus on meie möödunud päev?

9.8.20 Kärkla bussijaamas

Heltermaa - Rohuküla

Merel ei olegi sugugi palav,

pimestab peegeldus vaid ahtri taga,

ja selles säras sulabki ta,

võrratu unistuste maa.

9.8.20

Magus õpetund lapsele

Taasiseseisvumispäeva hommikul sammun Paeparkki oma mälestusi kirja panema. Loomulikult, teen seda pargi kõige kõrgemas kohas linnaosa valitsuse kõrval. Silla pealt näen möödaminnes all järve kaldal ilusat paari suudlemas hoolika hellusega. Ja nende väike tütreke pildistab seda kaunist etendust. Näitan neile ülevalt pöialt. Nüüd nimetatakse seda „like“. Nad märkavad ja naeratavad mulle vastu. Etendus õnnestus!

20.8.20

Kõige suurem nauding

Kõige suurem nauding on varahommikul ärgata. Nii vara, et ehtsa hommikuni jääb veel paar tundi. Oled väljaspool ajast, see ei ole enam öö, ega ole veel hommik. Oled väljaspool reaalsusest. See, mis päeval ja ka öösel vaevab nii tõsiselt, ei tule üldse meelde, siin on kõik teisiti. Oled sellest täiesti puhas.

Mitte kunagi ei ole ma selles teises reaalsuses kallimat äratanud, ega tema mind. Ärkame alati koos. Ärkame, et käsikäes astuda maailma, mida päeval, ja ka teisel ajal, on täiesti võimatu endale ette kujutada.

Ja mida..., mida me näeme ja tunneme seal? Seda on, kahjuks, mõttetu kirjeldada. Te loete ju seda õhtul. Või päeval. Sinna ei ole see ülekantav.

Seletan natuke. Me võime koos lennata ükskõik kuhu kohta ja millisesse aastase. Nii kergelt ja kiiresti, et päeval te ütlete selle peale lihtsalt: Täielik jama!

Teid huvitab ilmselt, kas oleme ikka ühtes, või niisama aeleme, aga te ju ei usu, kui vastame siiralt, et see on niivõrd loomulik, et ei pane üldse tähele. Ei tee mingeid kirglikke liigutusi, vastupidi, oleme rahulikud ja asjalikud, nagu jumalateenistusel. Päeval on võimatu mõista teise reaalsuse võlu.

21.8.20

Pildike

Tulevane kallim mängib kursusekaaslasega lauatennist. Nii lõbusalt hüpleb neil pall, nii vahvas tempos! Nad meeldivad teineteisele ega püüagi seda varjata, kuid nad ei kurameeri, neil on niigi tore olla. Kõik see toimub õpepraktikal suure järve kaldal, kõrgete määndide all. Mööda vuhiseb vilinaga elektrirong. Kogu elu on ees. Pikk õnnelik elu, kuid keegi veel ei tea, milline see tuleb.

22.8.20

* * *

Ära usu õnnetuid,
nad on kadedad.
Oma õnne puuduva
sinult võtavad.

Elurõõmu pole neil –
sinult imevad.
Hoidu nendest eemale,
rõõmust ilma jääd.

Paremal juhul – vampiirid,
halvemal – alatud vargad.
Oma kaastundele piirid
seavad need, kes on targad.

25.8.20

Sügisene

Kuhu Sa jäid küll, madu „Väikesest printsist“?
Ainult Sina saad viia kallima juurde,
isegi siis, kui kallim on teisel planeedil.
Ma annan Sulle piima ja vaatan,
kuidas Sa lakud seda oma kaheharulise keelega.

Praegu on november. Sa magad vist juba.
Hakkan kevadet ootama.
Nagu sandaletid karbis,
nagu ere huulepulk peegli ees.

8.11.20

Kallima allkiri

Küll on uhke kallima allkiri!
Väärikas, perfektselt elegantne.
juba ainuüksi seda nähes
armuda võiks meeletult, ma arvan.
Umbes nii see tegelikult juhtus,
hoidsin käes ma armastatu passi
enne veel, kui sõpradeks me saime.
Nägin kõrva juures lokki armsat,
imetlesin toredat allkirja,
poleks jätnud teda eluilmas,
kedagi ei ole temasarnast!

15.11.20

* * *

Peterburi, Peterburi,
Sa ei olnud meile kuri,
Sinu uulitsad ja aiad
(käima olime me maiad,
lausa jalutamishullud)
olid meile armsad mullu.
Miks just mullu, ma ei ütle,
mälu oravana hüpleb,
hüpleb oravana mälus,
millest öelda oleks valus.

5.12.20

Unenägu, mis oli kunagi ilmsi

Kursaõdede summas
Sina eksamit ootad.
Imetlen seda tummalt,
lähemalt pole loota.

Vaevalt kunagi julgen
teie kampa ma tulla,
muudkui eemalt Sind jälgin.
Aga meeldid Sa mulle!

Ja ometi aimad Sa
pilku hoolivat endal,
ja veereb nüüd lainena
miski kutsuv ja lendlev.

Tunned segadust veidi,
siiski naeratad armsalt,
pilku minule heidad...
Saab see olla reaalselt?

16.12.20

August Roosilehe „Põgenemine“ (1915)

See oled Sina,
kes pikast kitsast trepist alla jookseb,
habras ja graatsiline.
Ja see atleet,
kes paadiga kuuvalgel ootab,
olen mina.
Ootan rahulikult,
Sinuta ei sõida ma kuhugi,
tulgu, mis tuleb!
Oleme ihualasti.
See on vist unenägu
või allegooria.
Aga kust me põgeneme,
parem Teile mitte teada.
Vesi on must ja jahe.
Paadis on Sinu jaoks mantel,
mina saan sooja sõudes.
Keegi ei lahuta meid enam.
Iialgi.

20.12.20

Tuletorn (kaanepildile)

Mulle meeldib tuletorn,
mille kõrvale elama asusin.
Päeval ja ööl,
suvel ja talvel,
iga ilmaga
saadab ta silmapiirile oma vilkuvaid signaale:
1-2-3-4-5! Paus...

Selline on tema salakood.
Ta on avatud kõigile tuultele,
igale pilgule.
Ja ometigi salakood.

Teda ei häiri mitte,
et laevadel on nüüd GPS,
muudkui laseb aga lendu oma ainulaadse „1-2-3-4-5!“
Ma tahaksin tema moodi olla.

Ärge ainult kadestage palun,
et võtsin ja asusin tuletorni juurde...

22.10.12

WhatsApp

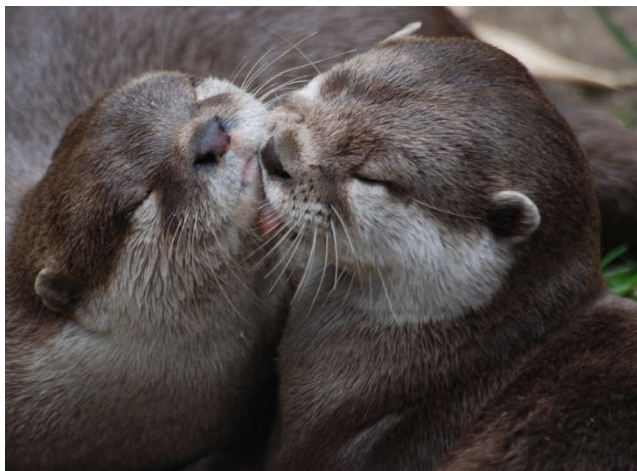
- Täiesti tasuta piiranguta suhtlemine – kas pole liiga lahke pakkumine?
- Oh, sugugi mitte! Tasuta *WhatsApi* kõrvale tahab tellija ka piiranguta netiühendust... Ja alles siis, kui kõik see käes, taipab äkki, et helistada ei olegi kellele.

26.12.20

* * *

Surnud kuused on suures hunnikus Pae tänavas.
Mõned veel täiesti haljad.
Kõik kenakesed, tõelised tütarlapsed,
lõbusad ja sarmikad,
nagu Anne Frank.
Inimesed kõnnivad mööda,
keegi risti ette ei löö,
oma meelest peenetundelised.

17.1.21

Puhta vee ring

Ilmas on üks olend,
kutsutakse saarmas.
ta ei ole kole.
hoopis väga armas.

Kuidas selles ilmas
olla heas tujus,
kui ka pisar silmas,
annab ta eeskujju.

Võimatu on leida
lõbusamat looma,
ennast ta ei peida,
ruttab rõõmu tooma.

Armastus on temal
ilmselt esikohal,
ta on hea ema,
hellus lausa vohab.

Üksinda ehk siiski
nukraks jääb me lemmik?
Pole reetnud miski
seda nõrkust seni.

31.12.20

Kümme aastat tagasi

Hommikuti toksisin kallimale sõnumeid.
Ei midagi olulist, näiteks:
Siin sajab vihma.
Suudlen Sind vihma all.
Kohe sain vastust, näiteks:
Siin särab päike.
Igatsen Sind koledasti.
Ja sellest piisas täiesti,
et päeva läbi õnnelik olla.

17.1.21

* * *

Me elame.
Naljatame,
kelmitseme.
ironiseerime.
Ja kõik see õnnestub –
leiame alati ainuõige kõla.
Ning siis –
traagiline dissonants.
Milleks?
Milline maitsetus!

22.1.21

* * *

Pimedal hilisõhtul lähme me aeda.
meie aeda.
Vaikselt, kuid võime ka rääkida,
see ei tekita mingit segadust.
Meil on väike rituaal.
Sina pissid sirelipõõsa taga.
Mina pissin aroonia alla.
Pidulikuses vaikusel kostab vaid salapärasest sorinat.
Me häbeneme ja varjame end,
kuid mitte kaugel,
et pimedus ei hirmuta.
Siis peseme me hambaid.
Seda teeme juba kõrvuti
taevatahti imetledes.

29.1.21

Näitusel

Näitusel jookseme esimese vaardega laiali.
Igaüks uurib ja naudib maale omaette.
Teeme seda kaua,
kuni hakkame ihkama ürituse kõige rõõmsamat osa.
Siis trehvame,
justkui juhuslikult,
ja käime kogu näituse veelkord läbi juba seltsis,
jagades oma leide ja avastusi.

1.2.21

Noored emmed

Noored emmed on veetlevad olendid.
Kui saate lapsega sõpradeks,
on ka emme süda võidetud,
lausa vaikimisi,
tee sellega, mis tahad.
Kui aga lihtsalt näitad noorele emmele,
et olete ühte usku –
et ka sinul on laps esimesel, teisel ja ka kolmandal kohal,
saab noor emme sinu sõbraks,
väga ustavaks.

13.2.21

Isamaaline

Laulva revolutsiooni aastail nägin esmakordselt
Eesti lippu tüdruku teksapükste tagumikul,
see oli Rohuküla - Heltermaa praamil.
Mäletan, kuidas see mind vaimustas –
mis inimesel kallimat saab olla, kui tütar ja lipp?
Ja siin on nad ühes.

24-2-21

* * *

Üksikud ja mitteüksikud
on kaks täiesti erinevat inimliiki.
Nad näevad küll ühtemoodi välja,
kui sellega sarnasus piirdubki.

1.3.21

101

* * *

Kaks saarmast Keila joal
nii rõõmsalt suplevad,
ei väsi nemad iial
ja muudkui hüplevad.

Need oleme ju meie,
kui seltsis duši all
me aina vallatleme,
on lõpmatu me trall.

2.3.21

Kallima lokid

Ebatavalised lokid
ehivad mu kallimat,
ainult rõõmudega kokku.
löövad oma tralli nad,
ainult siis, kui meel on hea,
kallimal on lокkis pea
täitsa iseenesest.
Kus on alles kena test!

6.3.21

102

Kirg

Mu kallim armastab seenel käia,
armastab kirglikult.
Selle kire päris ta oma isalt.
Kallim oskab seeni leida,
isegi siis, kui need kraavis peituvad.
Dressipükstes ja säärikutes
on ta ise nagu isuäratav seen,
tahaks tagumikust hammustada.
Kord metsast tulles
jäime isegi hiljaks
Bruckneri 9. sümfooniale –
raadiosaatele, mida ootasime.

Ka seenesöömises on kallim kirglik.
Koolitüdrukuna näris ta pioneerirätikut.
Arst soovitas tulevasele ämmale
küsida, mida laps süüa tahaks,
ehk siis jätab närimise.
Muidugi, oli see seenesupp!

8.3.21

Armastuse valem

Mida tähendab armastus,
teab iga laps. See tähendab,
et on sinu kallim,
ja on kogu ülejäänud maailm,
ning selles võrdluses
näeb maailm haledasti välja.
Maailm on armas täpselt niipalju,
kuivõrd ta kallimale meele pärast on.
Kas saavad ka täiskasvanud seda mõista?
Igatahes nad püüavad.

10.3.21

Sisukord

Kui üks armunutest vangis istub	4
Kallima autoportreed vaadates	4
Esimest korda kallimaga Tallinnas	6
Noorus	7
Minu kallim	7
Helsingi-Tallinn	7
Peterburi-Tallinn-Peterburi	8
Sõidan öise bussiga	8
Üksi Tallinnas	9
Sirelite õitsmisaeg	10
Ühendus	10
Ma suudlen Su pehmet jakki	11
Ahastuse juhend	12
Kallima kaisukaru	13
Olen kindel et...	13
Virmalised	14
Õnnelik naine	15
Kui jalutame pargis...	15
Tahan jagada kallima saatust	16
Kodunt väljudes	18
Kadunud pross	18
Esimest korda koos Tallinnas	19
Hümn	20
Austatud Li Bo, Du Fu ja Uku Masing...	21
Hetked	22
Teiselt poolt tänavat koju ei vaata	22
Proosa saladus	23
Mida tähendab armastus, teab	23

Kallimaga jalutamas	25
Koju saabudes	25
Kallima autoportree	27
Hommikueelne	28
Aeg	29
Õine teekond	29
Exuperi ühes oma raamatus...	30
Mul on külm ja pime siin ilmas	30
Paepark	32
Vaimustus	33
Aeg aeglustub...	34
Pulma aastapäeval	35
Hilinenud armuavaldus Peterburile	36
Rembrandtile	37
Armunud	37
Keskpäevase praami välumine Tallinnast	38
<i>Bonnie and Clyde forever!</i>	39
Pidulik kõne	39
Õnn	40
Tõeline õnnetus on vaikne...	40
See maailm teeb mulle haiget...	41
Armastus on kriitikata...	42
Millest luuletaja vaikib?	43
Paradiisis	43
Kallim oli nagu saraküünal	44
Kas teie suudaks?	45
Vahest tundub...	45
<i>The Ring of Bright Water</i>	46
Kas kujutate ette, kui palju on selliseid...	47

Otseülekanne	48
Pelgulinn <i>forever!</i>	49
21 → 14 ehk Aktuaalne	50
Poisikese muljed	50
Jumal on armastus...	51
Loen armastuslugusid...	52
Meid kiusab ilu...	53
Mõned	54
Koeraelu	55
Olin koos jumalannaga...	55
Päevitanud väle Eurydike...	57
<i>Memento mori</i>	58
Pildikesi Peterburi elust	56
Me istume tühjas Toomkirikus...	59
Jumalateenistus tühjas Toomkirikus	60
Meeleoluluule	61
Armastatul ei jääta valikut...	62
Meie Lapimaa	63
2017. aasta suvi	64
<i>Viva Italia!</i>	66
Sõber saatis mulle pildi...	68
Suvine	68
Luuletus on kiri pudelis...	69
Optimistlik	69
Armunud	70
Müstiline	71
Kõrge maalikunst	72
Jalutuskäik Paepargis...	73
Lubadus	74
Olen justkui avamerel...	75

Monoloog, mis sobib nii tüdrukule kui poisile	76
Taevalikud mängud	77
Meie jumalateenistused	78
Loen luulet ja alati vaatan...	79
Külastame Keila juga	80
Keila joal hea ilmaga...	80
Tõesti ei mõista...	81
Naised...	82
Laev saabub A-terminali...	82
Aurora Karamzina	83
Pildike	83
Me üürike rõõm	83
Kohvilähkritele	85
Kännu otsas Nuutri kaldal	85
Lodju metsas	86
Kanarbik	86
Otsin eilset päeva...	87
Heltermaa-Rohuküla	87
Magus õppetund lapsele	87
Kõige suurem nauding	88
Pidike	89
Ära usu õnnetuid...	89
Sügisene	90
Kallima allkiri	90
Peterburi, Peterburi...	91
Unenägu, mis oli kunagi ilmsi	92
August Roosilehe „Põgenemine“	94
Tuletorn (kaanepildile)	95
<i>WhatsApp</i>	96

Surnud kuused on suures hunnikus...	96
Puhta vee ring	97
Kümme aastat tagasi	98
Me elame...	99
Pimedal hilisõhtul lähme me aeda...	99
Näitusel	100
Noored emmed	100
Isamaaline	101
Üksikud ja mitteüksikud...	101
Kaks saarmast Keila joal...	102
Kallima lokid	102
Kirg	103
Armastuse valem	104